

Kaapon Kaiku *IV/2025*

31. vuosikerta

Sisältö

Puheenjohtajan tervehdys	3
Kylägaala	4
Vuoden kyläläinen.....	5
Kokemuksia laskettelusta	6
Eteviä kirurgeja, insinöörejä ja psykiatreja	9
Maineensa veroinen älykäs Kettu Repolainen.....	10
Nyt ja ennen	11
Alkoholiasiaa.....	13
Joulunodotusta kylillämme.....	14
Ikiaikaiset kylät.....	17

Julkaisija:	Rikantilan koulun kyläyhdistys yhteistyössä Eurajoen kunnan kulttuuritoimen kanssa www.rikantila.fi
Painos:	n. 165 kpl
Ilmestymisajankohdat:	I Maaliskuu II Kesäkuu III Syyskuu IV Joulukuu

TOIMITUS**RIKANTILA:**

Tauno Perkiö (päätoimittaja)
puhelin 044 9802153
sähköposti tauperk@gmail.com

SAARI:

Kirsi Hassinen

puhelin 040 5074843
sähköposti kirsi.hassinen@platom.fi

LUTTA:

Mauno Paassilta
puhelin 050 568 7147
sähköposti manu47@eurajokinetti.fi

RITAVUORI:

Marja Hiltunen

puhelin: 040 7170221
sähköposti
hiltunen.marja@gmail.com

RIKANTILAN KOULUN KYLÄYHDISTYKSEN JOHTOKUNTA V. 2026

Mikkola Marko, pj	050-4102078
Esko Maija, varapj	050-3387194
Pörsti Juhani	050-0824501
Capri Tiia	044-2421674
Laakeristo Hanna	050-3098703
Kiikola Markku	050-3639863
Saksa Tomi	045-1242294
Perkiö Tauno	044-9802153
Heinonen Helena	044-0868260

Puheenjohtajan tervehdys

Vuosi lähenee loppuaan ja kylämme hiljentyvät joulun ja uuden vuoden viettoon. Tämä vuosi oli yhdistykselle jälleen toiminnan ja tapahtumien täyttämä. Kiitos kaikille aktiiveille ja osallistujille!

Joulukuussa vuosi huipentui perinteiseen valopolkuun. Tätä kirjoittaessa ei ole vielä selvillä, että oliko tapahtuma lumenvalkoa vai toivatko valoa lumen sijaan vain polun varren lukuisat kynttilät ja valot. Molempia on vuosien varrella koettu ja kaikki ovat lopulta toimineet innovatiivisen ja ahkeran järjestäjäjoukon ansiosta. Tänä vuonna tapahtumaan saatiin Korsi-säätiön apuraha, mikä mahdollisti oheisohjelmaa, runsaampaa valaistusta ja tarjoilua. Kiitos siitä säätiölle!

Soittokunta on keväeseen mennessä muuttamassa koululta takaisin Kaharille, jonka remontti on valmistumassa. Huhu kertoo, että kunta jatkaa koulun ylläpitoa ja varmasti pääsemme muuton jälkeen taas jatkamaan keskustelua koulun tulevaisuudesta kyliemme sydämessä. Koulu symboloi rakennuksena, ilman opetustakin, kyliemme vetovoimaista elämää, yleistä turvallisuutta ja voimakkaampaa yhteenkuuluvuutta, joiden toivomme olevan myös päättäjien mielissä, kun päätöksiä tehdään. Siellä kokoonnutaan ja harrastetaan yhdessä. Kaukalo ja ministadion sekä leikkikenttä taas toimivat lähipaikkoina liikunnalle, harrastuksille ja leikeille.

Hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta 2026!

Marko Mikkola
Puheenjohtaja

Yhdistys pitää jäsenmaksunsa ennallaan vuodelle 2026. Alla ohjeet jäsenmaksun maksamiseksi. Tervetuloa myös uudet jäsenet mukaan!

LIITY KYLÄYHDISTYKSEN JÄSENEKSI

Jäsenmaksu on 10€/vuosi ja se kattaa koko asuntokuman. Kannatusjäseneksi pääsee maksamalla haluamansa summan yhdistykselle. Jäsenyys on maksettavissa kolmella tapaa:

- suoraan yhdistyksen pankkitilille: FI2850220640019777
- MobilePay lippaan numeroon: 7223TQ
- käteisellä kyläyhdistyksen tapahtumissa

Maksuun viestiksi nimi ja sähköpostiosoite, ja halutessaan myös puhelinnumero, niin voimme lähettää tiedotteita ja liittää WhatsApp-ryhmään. Ryhmässä tiedotetaan tapahtumista ja muista yhteisistä jäsenasioista.

Kylägaala

Kuvassa näkyvällä tiimillä olimmw edustamassa Rikantilan, Lutan, Vaimalan, Köykän ja Saaren ikiaikaisia kyliä Kylägaalassa Eurajoki-salissa 27.11.2025.

Vuoden kyläläinen

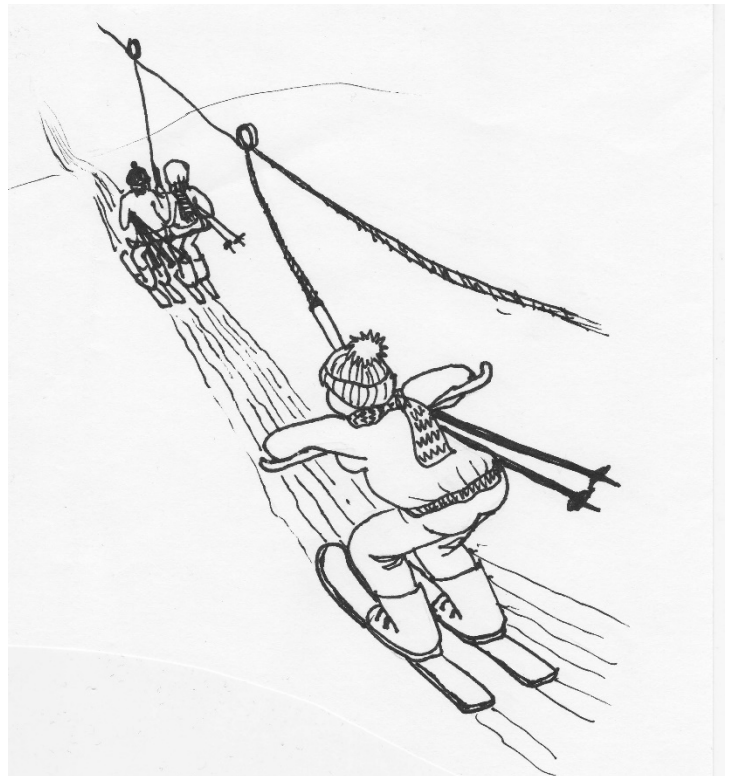
Johtokunta on valinnut vuoden kyläläiseksi *Maria Vaahensalon*. Kaapon Kaiku onnittelee Mariaa!

Kokemuksia laskettelusta

Talvi tulee. Pimeää on jo klo 16:n aikoihin ja telkkarin Urheiluruudussa näkyy pätkiä Levin ja Rukan laskettelukisoista. Miten hauskalta ja vaivattomalta tuo touhu näyttääkään! Mieleen nousee muistoja omista laskettelukokemuksista.

Ensimmäisen kerran olin laskettelemassa Nakkilan Salomonkalliolla, kun olin yhtenä valvojana lasteni luokkaretkellä. Tuntui jännältä kiinnittää jalkoihin painavia laskettelumonoja. Suksien kanssa ei todellakaan normaali hiihto olisi onnistunut. Koska olin itsekin vasta-alkaja, ajattelin jäädä vahtimaan muita aloittelijoita. Mäessä oli 10 metriä paksua köyttä, jonka avulla kiivettiin loivaa mäkeä ylös - ja sitten huruteltiin takaisin alas. Otin oppia ekaluokkalaisista, että mitenkäs niitä suksia oikein ohjailtiinkaan. Olihan niitä ohjeita saatu sanallisesti välinevaraston hoitajaltakin, mutta käytäntö on aina erilaista. Meillä oli lasten kanssa hauskaa ja laskettelu alkoi sujua mallikkaasti. Siihen 10 metrin laskuun sai ujutettua pari käännöstäkin, kun vauhdin piti sopivan hiljaisena.

Innostuin itsekin kurvailemaan ja hiomaan omaa suoritustani niin, etten huomannut, mitä ympärilläni tapahtui. Ykskaks huomasin olevani ainut "alkeismäen" laskija. Katselin ympärilläni, että missäs ne ekaluokkalaiset on. - No, he viilettivät jo siellä loivemmassa, isossa mäessä! Valvojan ominaisuudessa piti minunkin siten siirtyä sinne. Hiukan kyllä hirvitti. Kyseinen mäki osoittautuikin pienen harjoittelun jälkeen varsin mukavaksi ja pelkoni hälveni. Siinä mäessä ei myöskään ollut liikaa tungosta, kun suurin osa koululaisista lasketteli jo siinä toisessa, jyrkemmässä, mäessä. Aloin tuntea itseni jo varsinaiseksi slalomin harrastajaksi!

Kerran kokeilin myös jyrkempää mäkeä ja selvisin alas ilman kaatumista, mutta tyyli taisi muistuttaa enemmän harakan lentoa kuin Tanja Poutiaisen sulavaa laskettelua. Siispä siirryin loppuajaksi takaisin loivempaan mäkeen. Kaikkiaan siitä päivästä jäi ihan mukava fiilis.

Myöhemmin, vuonna 2004, teimme perheen kanssa hiihtolomareissun Saariselälle. Selkäni oli kovin kipeä ja koko menomatkan, Vantaan lentokentälle asti, pidin autossa pyyheliinarullaa alaselän tukena, ettei selkään niin paljon sattuisi. Perillä Maija ja Ossi halusivat heti ensimmäisenä aamuna laskettelemaan. Maijalle vuokrattiin laskettelusukset ja Ossi halusi kokeilla lumilautaa. Alussa lumilautailu oli hankalaa. "Akkoja" tuli useasti. Seuraavana päivänä lautailukin sujui kuin vanhalta tekijältä. Ossi ja Maija olivat innoissaan ja laskivat jo vaikeammissakin mäissä. Sen verran innostuin heitä katsellessani, että alkoi itsekkin tehdä mieli mutkamäkeen. Sain houkuteltua Jarmon mukaan ja lähdimme välinevuokraamosta hakemaan lasketteluksia ym. tarvikkeita. Monot tuntuivat jotenkin erilaisemmilta kuin Salomonkalliolla. (Joskus matkamme jälkeen sain tietää, että monojen nilkkakulmaakin saa säädettyä. Saariselän monoilla oli ennen minua ilmeisesti lasketellut Häkä-Häkkinen, kun olivat niin "linkussa".)

Halusin hiukan harjoitella aloittelijoitten mäessä. Se olikin vaarallista, kun oikealta ja vasemmalta suhahteli solkenaan ohi alle kouluikäisiä pikkutyttöjä ja -poikia. Omat käännökseni tuntuivat vähän vaikeilta, eikä jarrutuskaan tahtonut siinä melskeessä onnistua. Pelkäsin laskevani jonkun päälle. Arvioin olevani sen verran vaaraksi muille, että päätin lähteä "väljempään" mäkeen. Koska olin Nakkilassakin onnistunut mielestäni hyvin, ehdotin perheelleni, että menisimme johonkin toiseen helppoon mäkeen. Rinnekartasta katsottiin vihreällä merkittyjä mäkiä ja valittiin Huuhkajarinne. Siispä suunnistimme Kaunispäälle nousevan ankkurihissin lähtöpaikalle. Sieltä pääsisimme Huuhkajarinteelle.

Maija ja Ossi menivät ensin hissiin ja pari vierasta henkilöä sen jälkeen. Sitten meni Jarmo ja minä viimeisenä. Takanani oli tietysti vielä muita jonossa. Kun vuoroni tuli, en saanutkaan "hissihenkaria" aseteltua takalistoni alle. Pidin käsilläni kiinni "henkarinvarresta", kun hissi lähti nykäisten liikkeelle. Muutaman sekunnin murto-osan mietin, että irrotanko otteeni ja jään odottamaan seuraavaa "henkaria", vai pidänpö vaan sinnikkäästi käsillä ja suomalaisella sisulla kiinni omastani. Pelkäsin katsoa taakseni. Jos irrottaisin ja jäisin odottamaan seuraavaa "henkaria", siinä ehkä istuukin jo joku toinen ja sitten seison hänen tiellään. Niinpä päätin pitää hissistä

käsillä kiinni ja jatkaa matkaa sillä tavalla mäkeä ylös. Asettelin koukistetut kyynärpäät poikki puun etupuolelle ja pidin kämmenillä tiukasti kiinni henkarin pystyputkesta. Siitä olin tyytyväinen, että Maija ja Ossi olivat jo menneet edeltä, eivätkä nähneet äitinsä noloa sekoilua. Olisivat varmasti ”hävenneet silmät päästään”!

Täytyy sanoa, että matka Kaunispään huipulle tuntui kestävän ikuisuuden. Kädet olivat ihan maitohapoilla, kun pääsin ylös. Jalatkin tutisivat aika lailla, mutta selkävaiva oli kyllä unohtunut hissimatkan aikana. No, hetken huilauksen jälkeen alettiin laskea Huuhkajarinnettä alas. Rinne olikin mukavan loiva ja kurvailin ”lähes tyylikkäästi” – kunnes laskun puolivälissä vastaan tuli jyrkkä ”töppäre”! Pelästyin, enkä saanut suksia ojennukseen, vaan kellahdin heti mäen jyrkimmässä kohdassa selälleni keskelle mäkeä. Sätkin jalat ilmassa ja pelkäsin, että joku laskee päälleni, koska ylhäältä tulevat eivät varmasti näe, että mäentörmän takana rouva makaa selällään sukset ilmassa.

Hetken ähelsin, ennen kuin pääsin kääntymään. Sukset lähtivät aina luistamaan alta, kun yritin nousta pystyyn. Lopulta onnistuin laskemaan syväkykkyasennossa lähes poikittain mäen sivuun. Sekin lasku meni vähän liian pitkäksi ja sain vauhtini pysäytettyä vasta laskettelualueen reunakeppien ulkopuolella lumihangessa, sukset noin 10 cm:n päässä komeasta ikihongasta. Ihmeekseni en ollut törmännyt kehenkään laskettelijaankaan. Ehkä joku pieni suojelusenkeli oli ehtinyt apuun – vaikka hänellä oli kyllä ollut aika kova kiire tämän ”asiakkaan” kanssa päivän aikana.

En edes tiedä, miten sen loppumatkan olin tullut alas, mutta hetken päästä seisoin jalat ja kädet tutisten mäen juurella. Laskun jälkeen ajattelin, että leikekirjonta on kyllä enempi mun laji. Seisoin siinä hyvän tovin hengähtämässä. Pian nuori nainen käveli minua kohti sukset ja sauvat kädessään. Vedet silmissä hän pyysi itkuisella äänellä, saisiko lainata hetkeksi puhelintani. Hän soitti miehelleen, joka lumilautaili jossain päin rinteitä. Nainen oli niin peloissaan laskemisesta, ettei luvannut enää koskaan mennä laskettelemaan. Tunsin syvää myötätuntoa tuota kohtalotoveriani kohtaan ja päätin itsekkin samoin, että tämä oli kyllä Luotoskan viimeinen laskettelu-kokeilu! Muu perheemme jatkoi laskettelu iloisesti Naakka- ja Naalirinteissä. Jarmokin oli päässyt laskettelusta jyväälle ja nautti lasten kanssa talven riemuista.

Vieläkin talvella Lapissa käydessäni katselen rinteissä viilettäviä laskettelihoita kaihoisasti ja hiukan kateellisena. Mietin, josko kumminkin vielä löytäisin sopivan loivan ja pitkän mäen ja kokeilisin, jos se laskettelu kuitenkin onnistuisi. Mutta samassa itsesuojeluvaistoni kuiskii korvaani: ”Tee sinä tyttö vaan leikekirjontaa ja ihan oman, ja muittenkin, turvallisuuden takia pysyttele murtsikkahiihdon parissa! Vanhat polvesikin kiittävät siitä valinnasta.”

Teksti ja kuvat: Päivi Luotonen

Eteviä kirurgeja, insinöörejä ja psykiatreja

Saksalainen, kiinalainen ja yhdysvaltalainen kinasivat, missä maassa ovat parhaat lääkärit ja muut auttajat. Saksalainen aloitti:

”Meillä mies menetti oikean kätensä kokonaan onnettomuudessa, mutta kirurgimme ja insinöörimme rakensivat hänelle mekaanisen käden. Nyt mies pystyy pelaamaan tennistä sillä kädellä!”

Kiinalainen kertoi seuraavaksi:

”Pikkujuttu! Meillä yhdeltä ihmiseltä jouduttiin amputoimaan molemmat jalat. Mutta nerokkaat insinöörimme rakensivat hänelle tekojalat. Nyt kyseinen ihminen aikoo kohta juosta maratonin tekojaloillaan!”

Amerikkalainen kuunteli ja sanoi:

”Mitäs noista helppoista tempuista! Meillä yksi mies puhui päivät päästään hulluja ja sekoili muutenkin. Mutta psykiatriemme ja muiden asiantuntijoittemme avulla hän on nyt presidentti!”

- T. Perkiö

Maineensa veroinen älykäs Kettu Repolainen

Kettu on erinomainen saalistaja ja pitää jyr sijäkantaa tehokkaasti kurissa. Se on kaunis ja viisas koiraeläin. Rabiestakaan ei enää tarvitse pelätä kuin ennen vanhaan. Suomi on ollut tautivapaa vuodesta 1991 lähtien, ja edelleen rokotteita sisältäviä syöttejä tarjoillaan itä- ja kaakkosrajalla.

Ilmeisesti me rakensimme ”pesämme” kettujen ikaikaiselle reviirille. Ketut ovat todella näyttäneet, mitä mieltä ne ovat meistä ja varsinkin koirista olleet. Kettujen elinikä on luonnossa vain noin kaksi – viisi vuotta, joten otaksun, että tämä nykyinen pihallamme liikkuva kettu on yhden tummanpunaruskeaturkkisen ketun pojanpoika. Sen isoisa ontui oikeaa etujalkaansa, mutta se ei tahtia haitannut. Talipötköt vohkitiin heti, jos olin ripustanut ne liian alas, ja Väinön luita poika kävi kähveltämässä. Ikkunasta näin kerran kohtaamisen, jossa kettu suorastaan lällätteli Väinölle: ”Hä, hää, etpäs mahda mulle mitään!” Heidän välillään oli aita, ja kettu tiesi, että se pitäisi paljon isomman koiraeläimen aisoissa.

Vaan kuinka kävi, kun Sisu tuli taloon?

Sisu painaa jo nyt n. 35 kg, Pääkopassa asuu kuitenkin täys kakara, mutta ihmeellisesti ketun hääääminen pihassa on saanut poikaan vauhtia.

Tämä on pahin tähän mennessä sattunut. Koiraaitauksen heikoimmasta eli Lyly-myrskyn vaurioittamasta kohdasta poika lähti Itsenäisyyspäivän aamuna (ilmeisesti) puoli viisi ketun perään. Ennen Sisua pienet korjaukset olivat riittäneet pitämään Fiinun ja Väinön aitauksen turvallisella ja oikealla puolella.

Onneksi Sisu tuli omilla jaloillaan takaisin kotiin. Vaaroja hölmölle lapselle oli tarjolla aivan liikaakin: liikenne, loukkaantuminen, pahat ihmiset ja sudet.

Pari päivää ennen tätä karkumatkaa todistin omin silmin, minne talipötköt katoavat päivässä. Syylinen ei ollut harakka. Kettu kiipesi köynnöstuen

vaakapuita pitkin ja nappasi talipötköstä palan. Sitten se kiipesi uudestaan ja otti seuraavan ja seuraavan.

Päästin koirat ulos, ja juuri ulkoiluajan repolainen oli poissa, Kun tulimme sisälle, se oli saman tien syömässä talia. Ikkunaan koputtelu ei saanut kettua edes kääntämään päätään.

Ritavuoren nimikkokettu on todella rohkeaa sorttia. Keskellä päivääkin se liikkuu pihallamme aidatun alueen sisäpuolella ja merkkää ulosteella pitävänsä sitä omana reviirinään. Huumorintajuakaan ei puutu: kettu on hauska puuhailija. Jostain kettu oli löytänyt talouspaperia, jonka se oli silpunnut kukkapurkin päälle ja ympärille. Selvästi purkki oli ollut tuunauksen tarpeessa! Lelupossu löytyi naapurin puolelta, kalliolta. Biojäteastia, joka unohtui yöksi autokatokseen, oli ihmeellisesti siirtynyt oikeaan suuntaan kohti kompostoria ja nökötti aamulla kyljellään ruusukäytävän edessä. Yksi käärmeen karkoitin oli kaivettu ylös maasta ja jätetty porttilehden alle.

Toivottavasti säästytään ikävämmiltä yhteenotoilta, koska täällä riittää vielä tilaa kaikille elollisille.

- *Marja Hiltunen*

Nyt ja ennen

Tässä vaiheessa tämän kirjoittajalla lehtemme avustaminen kuten kaikki muu alkaa olla taakse jäänyttä elämää.

Ensimmäisen adventin osuessa marraskuun viimeiselle päivälle ja kesäkelien jatkuessa olin alkanut ajatella, että jospa vielä minullekin tulisi tilaisuus osallistua oman seurakunnan jumalanpalveluksessa Hoosiannan laulamiseen, kuten se *Kaarina*-vaimon kanssa jo oli muodostunut tavaksi. Kun kirkon uudelleen käyttöönoton jälkeen olin todennut, ettei uusittu kirkko ollut saanut seurakuntalaisia lainkaan enempää sanan kuuloon, Hoosianna ilmeisesti näin oli vaikuttanut, vai olisiko Tapulin jouluinen tarjoilu tilaisuuden jälkeen ollut pontimena?

Itsenäisyyspäivän osuessa tänä vuonna myös lauantaille saunapäivän ohjelma hieman askarrutti. Vesisade pelkästään sai unohtamaan lipunnoston, ja mieleen tuli, että vuosi sitten sama jäi tekemättä, kun märkä lippunaru oli jäätynyt. Jatkossa ei syitä lipun

puuttumiseen tarvitse etsiä säätilasta. Saunan lämmitys sentään vielä onnistui, ja itse saunominen oli minulle, keuhkohtaumaoireiselle, juhlaa höyryisissä löylyissä. Saunominen oli ajoitettu siten, että ehdin sopivasti katsomaan television taltiointia 80-vuotiaan ja 62-vuotisen uran tehneen *Katri Helenan* "Viimeinen ilta" -konsertista. Kun hän ennen lähetyksen alkua hehkutti ääriään myöten täyden "olumpia"-stadionin tunnelmaa, oma tunnelmani vähän lässähti, mutta sekin unohtui, kun kuulin *Katri Helenan* olleen presidentille ensimmäinen ja ehkä kaikkein tärkein vieras linnan juhlissa.

Vaikka lehtemme tarkoitus ymmärtääkseni on pitäytyä lähinnä oman alueemme asioissa, tämä maailmantilanne pakottaa vertaamaan Ukrainan tilannetta oman lapsuuteni Suomeen, ja tässä vaiheessa olen valmis yhtymään Seura-lehden kannessa 4.12. olleen 105-vuotiaan veteraanin toteamukseen siitä, että "kukaan ei selviä sodista voittajana". Jospa joku tämän tekisi *Putinille* tiettäväksi, mikäli tämä ei sitä jo muuten ole tajunnut, kun sellaiset mahtimaat kuin Intia ja Kiina edelleen venäläisen öljyn ostajina sillä pystyvät rahoittamaan Venäjän sotatoimien jatkuvuuden. Naapurini *Jussi Koskinen* aikanaan paheksui sitä, kun virsikirjauudistuksessa v. 1984 kirjasta jätettiin pois virsi 440, Jo vääritys vallan saapi. Silloin siihen en keksinyt muuta selitystä kuin sen, etten sitä koskaan muistanut esitetyn, mutta nyt kyllä on alkanut tuntua siltä, että voisin yhtyä Jussin ajatuksiin.

Sitten huomattavasti vähäpätöisempään asiaan, vaikka kyse on kehityksestä Suomessa. Porissa oli aikanaan Suomen ainoa tulitikkutehdas, ja sen tikkuja tulee näin lämmitysaikana ikävä. Ikämiehelläkään ei tehtaasta ja tikuista ole juuri muuta muistikuvaa kuin sijaintinsa mukainen Tikkula. Kuitenkin kun kovalta tupakkamieheltä Ykä-enolta tikkuaskin tyhjenemisen satuin huomaamaan, yllätyin kun toinen raapaisupinta oli täysin koskematton. Siinä ääripäät vertailussa aikaan nyt ja ennen.

Sitten vielä vähän urheilua. Kun *Alisa Vainio* syksyllä yleisurheilun MM-kisoissa maratonilla sijoittui mainiosti viidenneksi SE-ajalla, minua askarrutti, että olisikohan ollut ajallaan mitaleilla Helsingin olympialaisissa. Silloinhan ei kuviteltu edes, että naisetkin juoksevat joskus maratoneja. Kun *Vainio* nyt 7.12. on parantanut Suomen ennätyksen aikaan 2.20,48, minusta tuntuu, että hän on ajallaan alittanut Helsingin kultamitalisti *Emil Zatopekin* ajan. Ja luulen, että Suomen miehistä 2.20 alittajat on laskettavissa yhden käden sormin. (Toim. huom. kahden käden sormin onkin). Ilmankos *Alisa Vainion* aika on 6 sekuntia Suomen miesten parasta aikaa parempi tänä vuonna. Siitä puolestaan on pääteltävissä, ettei arvokisoihin suomalaismiehiä kannata edes yrittää lähettää, koska Afrikassa naisetkin ovat oivaltaneet juoksemalla saatavat elintason parantamismahdollisuudet. Mutta nythän eletään tasa-arvon

aikakautta, ja eiköhän ravimaailmassakin kerran ole käynyt niin, että kuninkuusraveissa tamma on voittanut yhteisajassa oriit.

Tuon todettuani en voi olla muistelematta, mitä tulevaisuuden näkymiä tuli mieleeni vuonna 2015 Porin Kalevan kisoissa seuratessani naisten 10 000 metrin juoksua, jossa nuori tyttö täydestä tuntemattomuudesta juoksee hivelevän kauniilla askeleella kevyesti Suomen mestaruuteen. Kuitenkin meni 10 vuotta, ennen kuin Alisa saavutti tason, josta oli antanut lupauksia Porissa, ja siirtynyt ylipitkille matkoille, joten *Annemari Sandellin* tekemät ennätykset jäivät rikkomatta. Vuonna 2005 olin itsekin ollut toimitsijana Porin Kalevan kisoissa, ja nyt siellä kisataan mestaruuksista seuraavan kerran kesällä 2027.

- *Matti Virta*

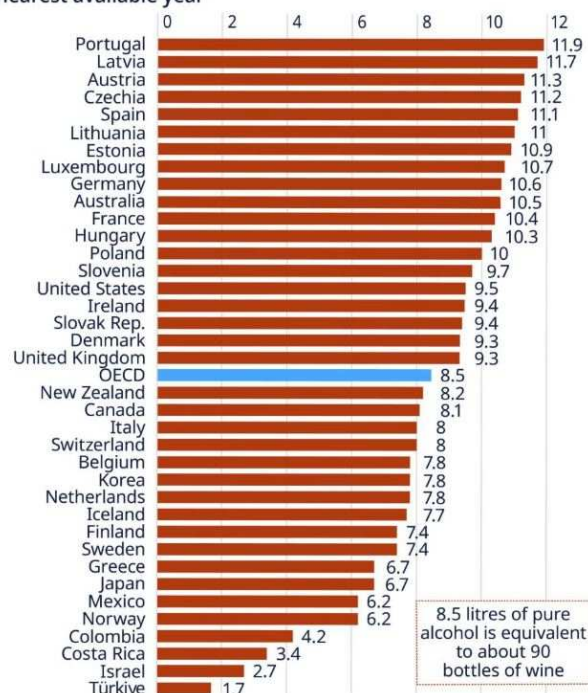
-

Alkoholiasiaa

Hallitus on esittänyt eduskunnalle, että alkoholijuomien etämyynti ja kotiinkuljetus sallittaisiin. Esityksen mukaan alkoholia saisi Suomessa tilata kotiinkuljetuksella Alkon, vähittäismyyntiluvan saaneiden kauppojen ja ulkomaisten toimijoiden kautta. Alkosta ja ulkomailta voisi kotiin tilata jopa 80-prosenttisia juomia. Kaupoista ja panimoista saisi tilausteitse enintään kahdeksanprosenttisia käymisteitse valmistettuja juomia ja 5,5-prosenttisia muita juomia. Juomia ei saisi luovuttaa alaikäisille tai päihtyneille ihmisille (kiva valvontatehtävä?!). En erityisesti ole huolissani suomalaisten alkoholisoitumisesta, kuten monet päihdetyön järjestöt. Suomalaisten alkoholinkulutus on laskenut vuodesta 2007 lähtien. Tästä huolimatta en ymmärrä, mitä erityistä hyötyä alkoholin kotiin tilauskuljetuksesta olisi. Ei oluen, viskin tai koskenkorvan kotiin saaminen mikään suuri ongelma ole. Jos on niin maistissa, ettei voi lähteä ruoka- tai viinakauppaan, on parempi jäädäkin kotiin. Hallitus voisi työskennellä mieluummin vaikka talousasian parissa.

Alcohol consumption in OECD countries

Litres per person aged 15+ (pure alcohol equivalent), 2023 or nearest available year

Ei suomalaiset mikään erityisen juoppo kansa ole. Tämä selviää vaikka oheisesta tilastosta. Kuvasta näemme, että olemme esitetyistä maista keskikohdan alapuolella kulutuksen määrässä aikuisväestön määrään suhteutettuna.

- *Tauno Perkiö*

Joulunodotusta kylillämme

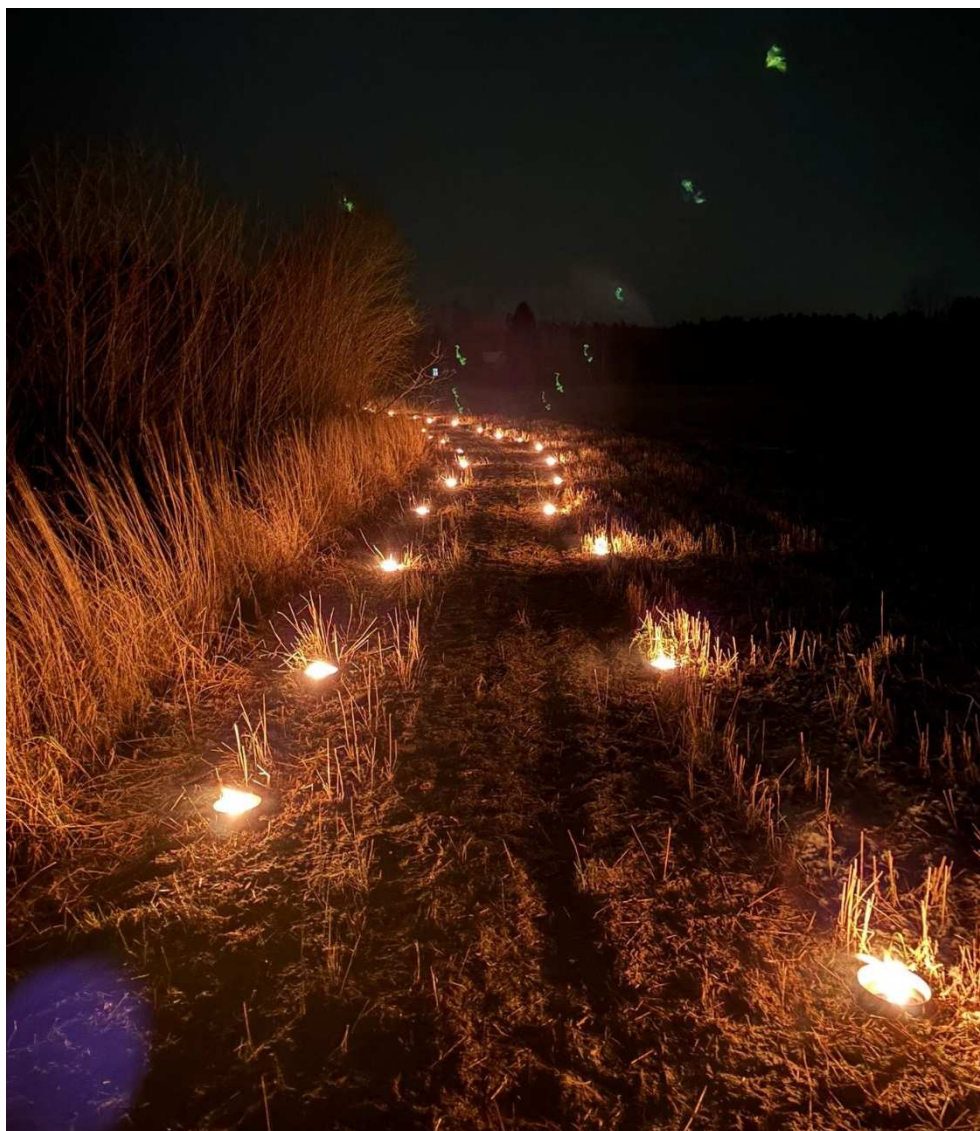
Kyliemme joulutapahtumiin on jo pitkään kuulunut seurakunnan kanssa järjestetty Kauneimmat Joululaulut ilta glögitarjoiluineen. Tänäkin vuonna laulamaan kokoontui parisenkymmentä henkeä.

Toinen perinteeksi muodostunut joulunajan tapahtuma on **Valopolku**, joka ensimmäisenä kahtena vuotena toteutettiin pienimuotoisesti, aivan kuin kokeillen, miltä tuntuisi luoda valoa keskelle pimeää metsää. Viimeiset kolme vuotta Valopolkua on toteutettu isompana projektina kiemurrellen 1,6 km:n mittaisena elämyspolkuna halki metsien ja pitkin polkuja sekä laavutietä.

Tänä vuonna polun reittiä muunneltiin hieman ensimmäisen metsäosuuden osalta ja muun muassa heijastinosuus sai uuden ilmeen. Heijastinpolkuun tuotiin mukaan mutkaisuutta ja kaatuneen männyn juuristoa käytettiin myös heijastimien asetteluun.

Pääasiassa reittiä valaisivat runsaat parisataa ulkotulta sekä kymmenet paristovalot ja lukemattomat lyhdyt. Yksityiskohtia löytyi erilaisten tonttukylien muodossa ja ilahduttavia lasten kiljahduksia kuuluikin monen asetelman äärellä. Aikuisten kävijöiden kommentteja oli myös ilo kuulla ja positiivista palautetta annettiin runsaasti.

Kuva: *Sofia Korte*

Kuva: *Jamie Melton*

Kävijämäärä ei yltänyt kolmen vuoden takaisin lukemiin, mutta tämä vuosi päihitti edellisen vuoden paremman kelin vuoksi.

Kiitämme rahallisesta tapahtuma-avustuksesta *Korsi-säätiötä* ja heijastimista *Eurajoki Recycling Groupia* ja *Lähi-Tapiolaa*.

Joulukauden avasi Rikantilan koulun joulumyyjäiset, jotka toteutettiin nyt toista kertaa. Tänä vuonna kaikki myyjät olivat omilta kyliltämme ja tarjolla oli sinappia, kahvia, kuivakakkuja, kransseja, koristeita, käsitöitä ja juureksia. Yllä mainittuja tapahtumia toteutetaan kyläyhdistyksen johtokunnan sekä kyläaktiivien voimin. Yksityiset tahot järjestävät myös tapahtumia, kuten *Maijalan Joulukahvila* Saaren kylässä.

- *Tiia Capri*

Ikiaikaiset kylät

*”IKIAIKAISET KYLÄT - RIKANTILA, LUTTA, SAARI, VAIMALA, KÖYKKÄ
Lutanjärven rannoilla on pronssikaudella lainehtinut meri. Alueella on eletty väkirikasta aikaa, josta muistona on muinaishautojen kilometrien mittainen ketju. Väitetään myös, että jalanjäljen muotoisen järven historiaan liittyvät jättiläiset. Elämästä keskiajalla on jäljellä kylien kautta risteileviä kulkureittejä Irjanteen ja Eurajoen kirkoille sekä tarinoissa Santolvin kallioille.*

Lapinjoen varrella Rikantilassa, Saarella, Vaimalassa ja Köykällä kantatilat ovat paikoillaan ja uusia koteja rakennetaan. Kylissä metsä kasvaa, peltoja viljellään, hevoset laiduntavat, lampaat hoitavat maisemaa, ja sunnuntaisin voi kuulla kukonlaulun jälkeen kirkonkellojen soivan.

Metsissä ja korkeilla kallioilla, joita kutsutaan vuoriksi, on mahdollista seurata ihmisten tai eläinten polkuja. Ikiaikainen tapa kokoontua tulille on edelleen osa kyläläisten vuodenkiertoa.

Kylien yhteinen sydän on yli satavuotias koulurakennus, lakkautettu koulu ja Rikantilan koulun kyläyhdistyksen rakentama laavu, joka on tehty kaikkien käyttöön.

T E R V E T U L O A käymään, olemaan tai asumaan!

Tiesitkö? Sana ”sähkö” keksittiin näillä nurkilla tietämättä lainkaan, kuinka paljon sähköä jonain päivänä Eurajoella tuotetaan. Nurkin talosta kotoisin olevan Samuel Roosin muita suomen kieleen tuomia sanoja ovat mm. viini, kaasu, lämpömittari, olomuoto, luode ja vuoksi.

Ja oletko kuullut, että maailman oopperalavoilla kaikuva komea bassoääni Mika Kares on kotoisin Vaimalasta.”

- ylläoleva teksti on kyläkyltissä.

Eurajoella on käynnissä kylien kehittämishanke, jonka tavoitteena on elinvoimaistaa ja tuoda vahvemmin näkyväksi Eurajoen ainutlaatuisia kyliä, ja lisätä kylien pito- ja vetovoimaa yhteistyössä ja vuorovaikutuksella kyläläisten ja yhdistysten kanssa. Hankekausi on 1.5.2024-31.12.2026.

Meidän kyliltä olemme olleet mukana kehittämishankkeessa; osallisina työpajoissa ja mukana monissa viestintäkanavissa. Kylille luotuja ”brändejä” on koottu kyläesitteen, mikä julkaistiin elävöittäen marraskuun lopussa järjestetyssä kylägaalassa Eurajoki salissa. Esitettä on saatavana Eurajoen portilta tai sähköisenä verkosta. Me

”kyliläisinä” pidimme kiinni siitä, että kaikki tämän alueen kylät olivat esillä hankkeessa tasavertaisina.

Esitteen jälkeen on työstetty kylille pystytettävää kylttiä, sen sisältöä; tekstiä ja kuvia. Kyltti tullaan pystyttämään Rikantilan koulun läheisyyteen ja työskentely on loppusuoralla.

Perustietojen lisäksi kyltistä pääsee QR-koodin kautta Rikantilan koulun kyläyhdistyksen sivuille <https://rikantila.yhdistysavain.fi> .

-Maija Esko

HYVÄÄ JOULUA! toivottaa Lutanjärven suojeluyhdistys

Lumikelejä odotellessa! Piirros: Päivi Luotonen

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta 2026!

toivottaa Kaapon Kaiun toimitus

